

Olvasvár

és
a betűkatonák

Olvasvár és a betűkatonák

Tartalomjegyzék:

A „tudás vára”	2
Okosodás titokban	4
A tündérmesekönyv lakója	9
Lencsi	11
A különös, fekete bogár	14
Csacskaságok	16
A szarvasbogár, aki olvasni tud	18
Buraszkó, az apró termetű lovacska	21
A csodálatos varázscsepp	24
Olvasvár és a betűkatonák	27
Pimpi „bacis-cumi” története	29
Belépés Olvasvár birodalmába	32
Az eskütétel	35
Lencsi varázslata	37
A föld alatti bunker	39
Forrócsoki és málnalekvár	42
Várfestés a betűkatonákkal	44
Tábortűz	46
A pocakos „P” betű	48
Menetelés a katonazenekarban	49
Firkatámadás a betűk ellen	52
Olvasvár hős védelmezői	54
Barátságban a betűkkel	58

1. rész
A tudás vára

Váratlanul csapott le az ősz első hűvös szele. Pimasz volt, mert éppen egy fiú nadrágjába kapott bele, megborzongatva tulajdonosát. A játszótéren állt. A vékony fiúcska megvakarta izzadtságtól összetapadt, barna haját. Izzadt bizony! Mert órák óta focizott. Sándi unottan rúgta kapura a labdát, miközben oldalra nézett. Pimpi közeledett felé, a szomszéd kislány, aki rózsaszín masnival hajában, tarkabarka szoknyájában úgy festett, mint egy félig megbontott ajándékcsomag. Legalábbis Sándi szerint. Csámpázva szedte lábait, miközben szoknyája szélét emelgette le-fel. Szösze haja ki tudja, mióta volt ilyen kócos, mindenesetre őt, ez cseppet sem zavarta.

- Szia! Egyedül focizol? - érdeklődött a kislány. Sándi végigmérte a szurtos kis négyévest, és zsvány vigyorral válaszolt:

- Miért, talán beállsz a kapuba?!

- Dehogy! Én nem vagyok balek!

- Mert ki a balek?

Pimpi csípőre tette kezét: - Még ezt sem tudod? Pedig hatéves vagy! Anyukám szerint az a balek, aki beáll a kapuba, hogy utána jól hasba rúgják!

- De én nem félek a hasba rúgástól! Mert én világhírű focista akarok lenni! - jelentette ki Sándi mellkasát domborítva.

Pimpi óriásit sóhajtott. Nagyjából akkorát, mint a doktor néninél, amikor hallgatózik azzal az izével. Aztán csak ennyit mondott kuncsorgóra fogva:

- Olyan uncsi itt a játszótéren. Találjunk ki valami jót, valami hatalmasat, valami ... valami ...újat, vagy valami egészen, nagyon-nagyon ... félelmeteset!

- De ne lányosat! - mondta figyelmeztetésképpen Sándi.

- Jó - csillant fel a lány szeme. - Láttad már az új lakkcipőmet? - mutatta lábujjhegyre emelkedve a kislány vadonatúj cipőjét.

- Miért hívják lakkcipőnek? - tudakolta Sándi.

- Biztosan azért, mert benne lakik a lábam - rándított egyet a vállán Pimpi.

Sándinak töprengős hangulata lett. Miközben elgondolkodott a lakkcipő-témán, egészen más dolog is eszébe jutott. - Van egy ötletem, hogy mit csináljunk. Nemsokára sötétedik, menjünk be oda egész

éjszakára! - mutatott a közeli épületre, melynek ajtaja hívogatón nyitva állt.

- Az mi? - tekergette ujjai közt a haját Pimpi.

- Apukám szerint a tudás vára. Azt mondta, ha valaki sokat jár be oda, biztos, hogy okosan jön ki.

- Hú! Én szeretnék nagyon okos lenni! - toporgott a lány.

Sándi folytatta mondandóját: - És nem félsz majd egész éjszaka bent lenni a könyvek között?

- Hát, ha megtámadnak, akkor igen!

- A könyvek nem támadnak - okította őt Sándi.

- De ha mégis, akkor megmented az életemet?

- Na jó! - legyintett Sándi, ráhagyva a dolgot Pimpire. - Szerintem, ha egész éjszaka bent leszünk, olyan okosan jövünk ki, hogy csak na! - emelte magasba mutatóujját Sándi, amolyan felnőttesen. Aztán folytatta: - Mondtam is Apunak, hogy minek oda mindig bejárni ahhoz, hogy okosak legyünk? Én inkább csak egyszer megyek be. Egész éjszakára. Akkor ugyanolyan okos leszek, mintha sokszor mennék be, de keveset! Mert az ugyanannyit jelent.

- De okos vagy! - nézett fel büszkén barátjára Pimpi. - Megfoghatom a kezéd?

- Az dedós! Inkább csak menjünk egymás mellett!

Keresztülmentek a játszótéren, és megálltak a hatalmas, fehér épület előtt, melyre nagy betűkkel az volt írva:

